

บทที่ 2

ภาคงานแปล

บทนำภาคงานแปล

ในการแปลบทที่หนึ่งถึงบทที่สี่ของหนังสือเรื่อง Blackberry Winter นั้น ผู้แปลได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการแปลของนักทฤษฎีด้านการแปลหลายท่านเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการแปลงาน 'นินด้าและเทเบอร์' (Nida & Taber, 1974, p. 12) กล่าวว่า การแปลคือการหาความหมายในภาษาแปลให้ใกล้เคียงและเป็นธรรมชาติมากที่สุดให้เท่าเทียมกับความหมายในภาษาต้นฉบับประการแรกในแง่ของความหมาย และประการหลังในแง่ของลีลาภาษา ในขณะที่เดียวกันแคตฟอร์ด (Catford, 1965) กล่าวว่า การแปลคือการอธิบายธรรมชาติและเงื่อนไขของการวิเคราะห์จากต้นฉบับเพื่อหาค่าเทียบเคียง (translation equivalence) ในภาษาเป้าหมาย ดังนั้นการแปลจึงให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ต้นฉบับโดยใช้หลักไวยากรณ์ นอกจากนี้หลักการแปลของแคตฟอร์ดยังมีประเด็นที่น่าสนใจอยู่สองเรื่องคือ การแปลอย่างสอดคล้องตามรูปแบบ (formal correspondence) และการแปลเทียบเคียง (translation equivalence) และข้อจำกัดในการแปลหรือการแปลไม่ได้ (limits of translability or untranslability) ซึ่งแบ่งออกเป็นสองประเภท คือการแปลไม่ได้ที่เกิดจากภาษาเป้าหมายไม่มีคำเทียบเคียงได้ในรูปแบบของภาษา จากการที่ทั้งสองภาษามีระบบที่แตกต่างกัน ส่วนการแปลไม่ได้ในอีกลักษณะคือ สถานการณ์ที่ภาษาต้นฉบับไม่ปรากฏในวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย เบเคอร์ (Baker, 2005, pp. 31-34) เสนอให้แก้ปัญหาโดยการใช้คำยืม การเพิ่มคำอธิบาย หรือการปรับบทแปลโดยใช้สิ่งที่มีอยู่ในวัฒนธรรมของภาษาแปลซึ่งอาจมีความหมายไม่เหมือนกับภาษาต้นฉบับ แต่ผู้อ่านให้ผลตอบสนองที่เหมือนกัน

ลาร์สัน (Larson, 1984, pp. 15-17) ได้แบ่งประเภทของการแปลออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ ซึ่งก็คือ การแปลแบบรักษารูปแบบ (form-based translation) และการแปลแบบรักษาความหมาย (meaning-based translation) ประเภทแรกเป็นการแปลโดยรักษาคำและรูปแบบเดิมของต้นฉบับทุกประการ เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาภาษาต้นฉบับ แต่ไม่เหมาะกับ

